

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **S. V.**, zastoupeného Mgr. Ervínem Perthenem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2004, č. j. 30 Az 419/2003 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2004, č. j. 30 Az 419/2003 – 22, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 4. 11. 2003, č. j. OAM-3035/AŘ-2001, jímž byl zamítnut rozklad stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 12. 2001, č. j. OAM-11868/VL-11-03-2001, o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestovaní ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatelem tvrzené procesní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí nejsou dány. Krajský soud neshledal žádné porušení ustanovení o správním řízení. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu byla natolik

obecná, že nebylo možné zjistit, jaké konkrétní důkazy mělo ministerstvo podle stěžovatele dále provádět a v čem se stěžovateli jeví skutková zjištění neúplná. Krajský soud konstatoval, že správní orgány obou stupňů řádně zjistily skutečný stav věci a použité důkazy byly dostatečným podkladem rozhodnutí. Se shromážděnými důkazy byl stěžovatel řádně seznámen, mohl se k nim vyjádřit a navrhnout jejich případné doplnění, čehož však nevyužil. Pokud jde o samotné hodnocení důvodů, pro které bylo rozhodnuto o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, krajský soud se plně ztotožnil s právními závěry, k nimž dospělo ministerstvo na základě skutkových zjištění. Příčina odchodu stěžovatele ze země původu tkvěla výlučně v jeho obavách z jednání soukromých osob, které bezpochyby bylo v rozporu se zákonem. S odkazem na provedené důkazy však lze dovodit, že na Ukrajině fungují mechanismy umožňující účinnou ochranu lidských práv jedince. Žádné z těchto možností stěžovatel ale nevyužil a navíc o azyl požádal nikoliv bezprostředně po příjezdu, ale až po určité době. Pokud se jedná o důvody podle § 14 zákona o azylu krajský soud poukázal na to, že je věcí správního uvážení, zda správní orgán podle zákonných kritérií na základě skutkových zjištění azyl udělí nebo neudělí. Správní orgán se při postupu podle uvedeného ustanovení držel zákonem stanovených mezí. Stěžovatel se navíc udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu výslovně nedomáhal a nepředložil v tomto směru žádné důkazy. Krajský soud se také ztotožnil se závěry o neexistenci překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a poukázal na to, že v řízení před správním orgánem nebyla zjištěna důvodnost obavy z perzekuce, pokud by se stěžovatel vrátil do země původu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel namítal nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, a to, že jím tvrzené důvody nespadají pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí krajského soudu označil za nepřezkoumatelné, neboť při svém rozhodování nepřihlédl ke všem žalobním bodům, které stěžovatel v žalobě uplatnil. Dále vytýkal, že rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně nemá náležitosti rozhodnutí, neboť jeho stejnopis, který mu byl doručen, nebyl vlastnoručně podepsán oprávněnou osobou ve smyslu § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. ředitelem odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra PhDr. T. H., ale bylo pouze opatřeno úředním razítkem a podpisem osoby v rubrice „za správnost“, která není totožná s PhDr. T. H. Z této skutečnosti stěžovatel dovozoval, že vydané správní rozhodnutí je nicotné. Vadu spočívající v absenci podpisu nemůže zhojit ani to, že ve správním spise je obsaženo rozhodnutí podepsané PhDr. T. H. Toto rozhodnutí totiž bylo podle přesvědčení stěžovatele fakticky vyhotoveno v azylovém středisku mimo Prahu, ačkoliv je v rozhodnutí uvedeno jeho vydání v Praze, a proto musel být stejnopis rozhodnutí bez vlastnoručního podpisu oprávněné osoby doručen stěžovateli před tím než PhDr. H. jiný stejnopis rozhodnutí založený ve správním spise dodatečně vlastnoručně podepsal. V době doručování rozhodnutí stěžovateli tedy správní orgán dosud neprojevil svou vůli řádným a dostatečným způsobem, zejména pak se oprávněná osoba neseznámila s obsahem rozhodnutí. Napadené správní rozhodnutí tak bylo vydáno zcela bez vědomí oprávněné osoby, a je proto nicotné. Jako poslední námitku stěžovatel uvedl, že v průběhu správního řízení bylo porušeno jeho právo, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Pokud jde o stěžovatelem tvrzenou nicotnost rozhodnutí správního orgánu, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. 2 Azs 64/2003, z něhož vyplývá, že rozhodnutí není nicotné, pokud je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné. Námitky stěžovatele v kasační stížnosti proto považuje ministerstvo za irelevantní, a proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Námitku stěžovatele týkající se aplikace § 12 zákona o azylu považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Skutečnost, že žadatel o azyl měl v zemi původu problémy s vymahači, kteří po něm a jeho manželce požadovali vrácení dluhů, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Stěžovatel však žádné další skutečnosti, které by mohly být ve smyslu citovaného ustanovení právně relevantní, však v průběhu správního řízení neuváděl a neuvedl je ani v žalobě. Protože nebylo prokázáno ani pronásledování stěžovatele za uplatňování politických práv a svobod ani skutečnosti, které by odůvodňovaly strach z pronásledování z důvodů taxativně v citovaném ustanovení uvedených, není pro posouzení žádosti o azyl rozhodné, zda v zemi původu jsou státní orgány schopny zajistit ochranu před soukromými osobami.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu, že krajský soud nepřihlédl ke všem žalobním bodům. Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, což znamená, že krajský soud se může zabývat jen těmi námitkami, které žalobce uplatnil proti napadenému rozhodnutí ve lhůtě k tomu zákonem stanovené, jak vyplývá z ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. Pokud tedy stěžovatel v žalobě v podstatě jen uvedl výčet zákonných ustanovení jak správního řádu, tak zákona o azylu a krajský soud přesto na základě takto obecně formulovaných žalobních bodů napadené správní rozhodnutí přezkoumal, nelze mu důvodně vytýkat nedostatky v přezkumné činnosti.

Pokud se jedná o námitku týkající se chybějícího podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a námitku, že se stěžovatel v průběhu správního řízení nemohl vyjádřit v souladu s ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu, jedná se námitky nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. vzhledem k tomu, že nebyly uplatněny v žalobě. Proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Nejvyšší správní soud nerozhodl o stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s., protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu